

Sygn. akt I C 273/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Jakubiec

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. R., A. R. (1), A. R. (2) i T. R. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki B. R. kwotę 65.000 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych o/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. R. (1) kwotę 65.000 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych o/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. R. (2) kwotę 19.000 zł (dziewiętnaście tysięcy złotych o/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty;

IV. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki T. R. (1) kwotę 9.000 zł (dziewięć tysięcy złotych o/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty;

V. oddala powództwa w pozostałej części;

VI. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty na rzecz powódki B. R. kwotę 3.670 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych o/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty na rzecz powoda A. R. (1) kwotę 3.670 zł (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt złotych o/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty na rzecz powoda A. R. (2) kwotę 1.486 zł (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt sześć złotych o/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IX. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty na rzecz powódki T. R. (1) kwotę 1.028 zł (jeden tysiąc dwadzieścia osiem złotych o/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

X. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 3.065 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt pięć złotych o/100) tytułem części opłaty od pozwu

XI. nakazuje ściągnąć od powodów B. R. i A. R. (1) z zasądzonych na ich rzecz w pkt I, II wyroku świadczeń na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwoty po 700 zł (siedemset złotych 0/100) tytułem części opłaty od pozwu,

XII. nakazuje ściągnąć od powoda A. R. (2) z zasądzonych na jego rzecz w pkt III wyroku świadczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 185 zł (sto osiemdziesiąt pięć złotych 0/100) tytułem części opłaty od pozwu,

XIII. nakazuje ściągnąć od powódki T. R. (1) z zasądzonych na jej rzecz w pkt IV wyroku świadczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 100 zł (sto złotych 0/100) tytułem części opłaty od pozwu.

I C 273/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 marca 2015 roku (data wpływu) powodowie B. R., A. R. (1), A. R. (2) i T. R. (1), reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosili o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.:

- 100.000 zł na rzecz B. R. tytułem zadośćuczynienia po śmierci córki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty;
- 100.000 zł na rzecz A. R. (1) tytułem zadośćuczynienia po śmierci córki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty;
- 30.000 zł na rzecz A. R. (2) tytułem zadośćuczynienia po śmierci siostry wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty;
- 15.000 zł na rzecz T. R. (1) tytułem zadośćuczynienia po śmierci wnuczki wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty;

Powodowie zwrócili się nadto o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie strona powodowa podała, iż w dniu 30 listopada 2010 roku w miejscowości B. gm. G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego, na skutek doznanych obrażeń, zmarła A. B.. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie.

Z treści uzasadnienia pozwu wynika, iż A. B. w chwili śmierci miała 20 lat. Nagła śmierć wywołała u jej rodziców silny wstrząs psychiczny i spowodowała, że do dnia dzisiejszego nie potrafią pogodzić się z jej odejściem. Nadal odczuwają tęsknotę, pustkę i żal, kultywują pamięć o zmarłej, bardzo często odwiedzając jej grób. Tragiczna śmierć A. B. była również traumatycznym przeżyciem dla jej brata A. R. (2). Przedmiotowe zdarzenie wywołało u niego szok, nadal odczuwa smutek, żal i rozgoryczenie. Ze śmiercią wnuczki nie mogła pogodzić się również jej babcia-T. R. (1). Nagłe odejście poszkodowanej wywołało u niej poczucie bólu, krzywdy i niesprawiedliwości.

Powodowie wskazali, iż pozwany wypłacił dotychczas na ich rzecz zadośćuczynienie w wysokości: po 5.000 zł dla B. R. i A. R. (1), 2.000 zł dla A. R. (2) oraz 1500 zł dla T. R. (1). W ocenie powodów wypłacone dotychczas kwoty nie rekompensują rozmiaru doznanej krzywdy oraz negatywnych następstw wypadku (pозew wraz z uzasadnieniem k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do treści pozwu pozwane Towarzystwo wskazało, iż nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady i w związku z tym przyznało już na rzecz powodów odpowiednie kwoty tytułem zadośćuczynienia, uznając jednocześnie 50% przyczynienia poszkodowanej do powstania szkody. Wskazało przy tym, iż obecne roszczenia strony powodowej są nazbyt wygórowane.

W ocenie pozwanego główną i bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku drogowego z dnia 30 listopada 2010 roku było nieprawidłowe zachowanie pieszej, która poruszała się po pasie ruchu przeznaczonym dla poruszania się pojazdów i nie ustąpiła miejsca nadjeżdżającemu, widocznemu pojazdowi (odpowiedź na pozew k. 25-31).

Na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku pełnomocnicy stron oświadczyli, iż przyznają, że przebieg wydarzeń składających się na wypadek drogowy wskazany w pozwie był taki jak to zostało podane w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 marca 2013 roku, na podstawie opinii biegłych, przeprowadzonych w postępowaniu karnym. Przyznali, że opinie te prawidłowo odtwarzają wypadek w zakresie ustalonym w uzasadnieniu wyroku co do stanu faktycznego (protokół rozprawy k. 58-59, płyta k. 60).

W piśmie procesowym z dnia 2 marca 2015 roku (data wpływu) powód A. R. (1) zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie ustawowych odsetek od żądanej kwoty zadośćuczynienia i wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 100.000 zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2013 roku, w związku z tym iż zgłosił pozwanym roszczenie w dniu 25 lutego 2013 roku (pismo procesowe k. 73-75v). W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowisko w sprawie. Pełnomocnik powodów popierał powództwo i wnosił o jego uwzględnienie. Pełnomocnik pozwanego powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie (protokoły k. 58-59, k. 79-79v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2010 roku w B., gm. G., woj. (...), A. B., wysiadła z autobusu w miejscowości B. i pieszo wracała do domu. Przechodząc obok karczmy (...) szła po niewłaściwej stronie jezdni - pasem jezdni dla ruchu w kierunku L.. W tym czasie kierujący samochodem marki V. (...) o nr. rej. (...), J. G., przejeżdżając przez miejscowość B., zjechał na pas zjazdowy, prowadzący do restauracji, po którym to przemieszczała się A. B.. Kierowca nie zachował wówczas szczególnej ostrożności, nienależycie obserwował jezdnię i nie mając warunków do zachowania bezpiecznego odstępu bocznego od pieszej, w sytuacji realizowania manewru jej wyprzedzania w obrębie tego pasa, kontynuował jazdę - doprowadzając do potrącenia pieszej przednią, środkową częścią samochodu. Tego dnia panowały na drodze trudne warunki atmosferyczne, spowodowane wcześniejszymi opadami śniegu, który zalegał na poboczu jezdni, sama jezdnia była natomiast odśnieżona, ale mokra i śliska. Widoczność była dobra, ale szerokość jezdni w miejscu zdarzenia ograniczona była skarpą zgarniętego śniegu (okoliczność bezsporna, wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie wraz z uzasadnieniem k. 323-323v i k. 330-335v akt IV K 69/12).

Poszkodowana, bezpośrednio po zdarzeniu, z powodu doznania ciężkich obrażeń ciała, została przewieziona do Szpitala (...) w L.. W dniu 2 grudnia 2010 roku stwierdzono śmierć mózgu i zgon poszkodowanej (protokół komisji do spraw stwierdzenia śmierci k. 47 akt IV K 69/12).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie J. G. został uznany za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177§ 2 k.k. i skazany na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych tytułem zadośćuczynienia kwoty: 4000 zł na rzecz A. R. (1) i 5000 zł na rzecz R. B. (wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie k. 323-323v akt IV K 69/12, wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt V Ka 500/13 k. 377 akt IV K 69/12).

Sprawca wypadku w chwili zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów ważną w dniu zdarzenia (okoliczność bezsporna).

A. B. w chwili śmierci miała 20 lat. Dwa miesiące przed krytycznym zdarzeniem zawarła związek małżeński. Przed ślubem zamieszkiwała wraz z rodzicami B. i A. R. (1), bratem A. R. (3) oraz babcią T. R. (1) w L., prowadząc z najbliższymi wspólne gospodarstwo domowe, spędzając z nimi święta i uroczystości rodzinne. B. i A. R. (1) byli bardzo zżyli z córką, która nie sprawiała rodzicom problemów wychowawczych. W wychowywaniu zmarłej dużą rolę odegrała również jej babcia T. R. (2), która podczas pobytu rodziców w pracy zajmowała się wnuczką, przez co aż do czasu krytycznego zdarzenia łączyły je bliskie relacje. Zmarła była również silnie związana ze swoim bratem A. R. (2), z którym spędzała czas po szkole, wspólnie spożywali posiłki, dużo rozmawiali, wspierali się wzajemnie.

Po zawarciu związku małżeńskiego poszkodowana przeprowadziła się do domu swojego męża, znajdującego się w odległości około 3 km od domu rodzinnego, jednak bardzo często odwiedzała najbliższych.

Po krytycznym zdarzeniu powodowie nie mogli pogodzić się ze śmiercią A. B., płakali, przestali ze sobą rozmawiać. Matka zmarłej w wyniku doznanego szoku zasłabła, w związku z czym została przewieziona do szpitala. Od momentu krytycznego zdarzenia stała się bardziej nerwowa, odczuwa ból, tęsknotę i poczucie krzywdy, w związku z czym unika przebywania w domu, gdzie wszystko kojarzy jej się ze zmarłą córką. Stara się jak najwięcej pracować, jednak każdego dnia w drodze do pracy mija miejsce, w którym doszło do wypadku. Ojciec A., po jej nagłym odejściu zamknął się w sobie, stał się nerwowy, mniej energiczny. Wraz z żoną często wspominają córkę, często odwiedzają jej grób. A. R. (2) również nie mógł pogodzić się ze śmiercią siostry, ciągle o niej myślał, odczuwał smutek i rozgoryczenie. Na pewien czas utracił zapał do wykonywanej pracy.

Śmierć A. B. była również wielkim wstrząsem dla jej babci T. R. (3), która w związku z krytycznym zdarzeniem odczuwała ból, poczucie krzywdy i niesprawiedliwości.

Nikt z powodów po śmierci A. B. nie korzystał z pomocy psychologa bądź psychiatry (zeznania B. R. k. 58v, nagranie k. 60, zeznania A. R. (1) k. 58v, nagranie k. 60, zeznania A. R. (2) k. 58v, nagranie k. 60, zeznania T. R. (1) k. 58v, nagranie k. 60).

W dniu 30 sierpnia 2013 roku powodowie zgłosili wobec pozwanego swoje roszczenia z tytułu zadośćuczynienia (okoliczność przyznana k. 26).

Pozwany dotychczas wypłacił na rzecz powodów tytułem zadośćuczynienia : po 5000 zł na rzecz A. i B. R., 2000 zł na rzecz A. R. (2) oraz 1500 zł na rzecz T. R. (1) (okoliczność bezsporna).

Powyższy bezsporny stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Wszystkie zebrane w sprawie dowody są wiarygodne. Co do dowodów z dokumentów, nie budzą one wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania.

Zeznania złożone przez A. R. (1), B. R., A. R. (2) i T. R. (1) (zeznania k. 58v, nagranie k. 60) są szczerze i wiarygodne dla Sądu. Okazały się one pomocne przede wszystkim w odzwierciedleniu stanu emocjonalnego jaki towarzyszył rodzinie R. po śmierci A. B..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwa zasługują na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. za skutki wypadku, któremu uległa A. B. w dniu 30 listopada 2010 roku w B.. Natomiast kwestią sporną pomiędzy stronami była wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należnego powodom po śmierci poszkodowanej oraz stopień przyczynienia zmarłej do powstałej szkody.

W tym miejscu należy więc jedynie podnieść, iż zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo

ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

Stosownie zaś do treści art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przepisy niniejszej ustawy w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07).

Ubezpieczyciel, jak już była o tym mowa wyżej, uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, ale zakwestionował co do wysokości. Ustalił, że A. i B. R. należy się po 5000 zł tytułem zadośćuczynienia, A. R. (2) 2000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz T. R. (4) 1500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego po nowelizacji art. 446 k.c., dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, który wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 roku (Dz. U. Nr 116, poz. 731).

Przed przystąpieniem do rozważań odnośnie żądania zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy zauważyć, że roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania z art. 446 § 3 k.c., które wymaga wykazania szkody majątkowej polegającej na znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł wskutek wynikłego z czynu niedozwolonego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (por. wyrok SN z 21 października 2009r., sygn. akt I PK 97/09, LEX nr 558566).

Jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 446 § 4 k.c. w zw. z art. 446 § 1 k.c.).

Należy zwrócić uwagę, iż nie ulega żadnym wątpliwościom, że śmierć osoby bliskiej zwykle stanowi dla rodziny wielki wstrząs, a cierpienia psychiczne, jakie się z nią wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była w danym przypadku więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Zadośćuczynienie ma zrekompensować straty niemajątkowe, krzywdę wywołaną przez śmierć najbliższego członka rodziny. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Można przyznać zadośćuczynienie za ból, pewne utrudnienia życiowe, za konieczność zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia (por. M. Olczyk, Komentarz do ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Lex).

Jeżeli wstrząs psychiczny przybiera normalne rozmiary, niemalże tożsame u wszystkich osób dotkniętych śmiercią osoby bliskiej - krzywdy w postaci cierpień psychicznych i fizycznych, wówczas kompensata krzywd następuje w

oparciu o art. 446 § 4 k.c., przy czym wstrząs psychiczny nie musi prowadzić do rozstroju zdrowia powoda (por. uzasadnienie do powoływanej uchwały Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 76/10).

W niniejszej sprawie powodowie byli wstrząśnięci nagłą śmiercią A. B. i do dnia dzisiejszego ciężko pogodzić im się z jej odejściem. Po tragicznym zdarzeniu odczuwali cierpienie, ciągle płakali, pojawiło się u nich poczucie krzywdy. Rodzice zmarłej stali się bardziej nerwowi, zamknięci w sobie. B. R. od momentu wypadku unika przebywania w domu, gdzie wszystko kojarzy jej się ze zmarłą córką. Natomiast A. R. (2) po krytycznym zdarzeniu ciągle myślał o zmarłej siostrze, odczuwał smutek i rozgoryczenie. Na pewien czas utracił zapał do wykonywanej pracy. Babcia zmarłej-T. R. (4), również odczuwała ból, poczucie krzywdy i niesprawiedliwości.

Zadośćuczynienie określone w art. 446§4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, a ta w istocie nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na umiarkowany jego wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny oraz materialny poszkodowanego. Przesłanka przeciętnej stopy życiowej nie może pozbawić omawianego roszczenia funkcji kompensacyjnej i eliminować innych istotniejszych czynników kształtujących jego rozmiar i ma charakter uzupełniający (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku III CSK 279/10).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpien fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, pogorszenie stanu zdrowia na skutek śmierci osoby bliskiej.

W ocenie Sądu żądanie powodów zasądzenia na ich rzecz zadośćuczynienia jest w pełni uzasadnione. Powodów należało zaliczyć do najbliższych członków rodziny zmarłej. W wyniku krytycznego zdarzenia utracili oni jedną z najbliższych osób, z którą łączyły ich bardzo silne więzi emocjonalne.

Zdaniem Sądu przyznane dotychczas przez pozwanego świadczenie na rzecz powodów jest zbyt niskie.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej (por. wyrok SN z 4 lutego 2008r., sygn. akt III KK 349/07, LEX nr 39507; wyrok SN z 30 stycznia 2004r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Nadto wartość ta winna przynosić poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia (por. wyrok SN z 14 lutego 2008r., sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Z tych względów w ocenie Sądu zadośćuczynieniem adekwatnym do krzywdy doznanej przez powodów będzie kwota: po 100.000 zł dla B. R. i A. R. (1), 30.000 zł dla A. R. (2) i 15.000 zł dla T. R. (1).

Dlatego też zgłoszone przez powodów w niniejszej sprawie roszczenia o zapłatę tytułem zadośćuczynienia należałoby uwzględnić w całości.

Należy jednak zwrócić uwagę, że pozwany w niniejszej sprawie podnosił, że zmarła przyczyniła się do powstania szkody w 50%, ponieważ jej nieprawidłowe zachowanie na drodze w dniu krytycznego zdarzenia stanowiło wyłączną przyczynę wypadku.

Z punktu widzenia art. 362 k.c. przyczynienie się poszkodowanego ma miejsce wtedy, gdy jedną z przyczyn powstania lub powiększenia szkody jest zachowanie poszkodowanego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że zmarła przyczyniła się do powstania szkody. Nie ma bowiem wątpliwości, iż A. B. w momencie krytycznego zdarzenia poruszała się, w trudnych warunkach drogowych, nieprawidłową stroną jezdni. Prawo o Ruchu Drogowym zabrania natomiast pieszym poruszania się po jezdni, a jeżeli brak jest pobocza lub

jego stan uniemożliwia korzystanie z niego, to pieszy powinien poruszać się po lewej stronie jezdni i ustępować z drogi pojazdom (art. 11 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawa o ruchu drogowym).

Analiza zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego oraz ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w postępowaniu karnym, jak też treść sporządzonych na cel tamtego postępowania opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego skutkowały tym, iż Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, iż poszkodowana przyczyniła się do powstania szkody w 30 %. Obie strony przyznały, że przebieg wypadku był taki, jak to zostało ustalone w postępowaniu karnym, należało zatem uznać, że bezpośrednio poszkodowana zachowała się niezgodnie z prawem, naruszyła zasady ruchu drogowego, do których miała obowiązek się stosować. Te same zasady naruszył kierowca samochodu, jednak stopień jego zawinienia oraz zagrożenie, wywołane naruszenie były po stronie kierowcy większe, co uzasadnia nierówne obciążenie uczestników zdarzenia skutkami prawnymi.

Mając wzgląd na powyższe Sąd uznał, iż należne powodom kwoty, przyznane tytułem zadośćuczynienia należało pomniejszyć o 30 % przyczynienia się do powstania szkody jak również o kwoty wypłacone już przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W związku z tym Sąd zasądził na rzecz B. R. (pkt I wyroku) i A. R. (1) (pkt II wyroku) tytułem zadośćuczynienia ostatecznie kwoty po 65.000 zł (100.000 zł x 0,70 - 5000 zł), na rzecz A. R. (2) (pkt III wyroku) kwotę 19.000 zł (30.000 zł x 0,70 - 2000 zł) oraz na rzecz T. R. (1) (pkt IV) wyroku kwotę 9000 zł (15.000 zł x 0,70 - 1500 zł).

W związku z powyższym w punkcie V wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

Żądanie zasądzenia odsetek od daty wskazanej w pozwie, zaś jak chodzi o A. R. (1) w piśmie powodów z 29 września 2015 r. znajduje uzasadnienie w realiach niniejszej sprawy. Zgodnie, bowiem z art. 817 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, zatem żądanie pozwu było jak najbardziej zasadne. Pozwany przyznał bowiem w piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2015 roku (k. 26), iż powodowie w dniu 30 sierpnia 2013 roku zgłosili wobec pozwanego swoje roszczenia z tytułu zadośćuczynienia. Pismo A. R. (1) zawierające zgłoszenie szkody pozwany otrzymał w dniu 25 lutego 2013 r. (k. 7-8 akt szkody). Z tego względu powództwa w zakresie odsetek należało uwzględnić w całości od zasądzonych wyrokiem kwot.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powodowie B. R. oraz A. R. (1) wygrali proces w 65 %, powód A. R. (2) wygrał proces w 63%, a T. R. (1) w 60%.

B. R. poniosła koszty procesu w wysokości 6617 zł, na którą to kwotę składają się: 2000 zł tytułem opłaty od pozwu i 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany natomiast poniósł w stosunku do powódki koszty w wysokości 1804 zł ($7217 \text{ zł} : 4 = 1804 \text{ zł}$).

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz B. R. od pozwanego Towarzystwa (...) w punkcie VI wyroku kwotę 3670 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($4.301 \text{ zł} (6617 \text{ zł} \times 0,65) - 631 \text{ zł} (1804 \text{ zł} \times 0,35) = 3670 \text{ zł}$).

A. R. (1) poniósł koszty procesu w wysokości 6617 zł, na którą to kwotę składają się: 2000 zł tytułem opłaty od pozwu i 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany natomiast poniósł w stosunku do powoda koszty w wysokości 1804 zł ($7217 \text{ zł} : 4 = 1804 \text{ zł}$).

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz A. R. (1) od pozwanego Towarzystwa (...) w punkcie VII wyroku kwotę 3670 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($4.301 \text{ zł} (6617 \text{ zł} \times 0,65) - 631 \text{ zł} (1804 \text{ zł} \times 0,35) = 3670 \text{ zł}$).

A. R. (2) poniósł koszty procesu w wysokości 3417 zł, na którą to kwotę składają się: 1000 zł tytułem opłaty od pozwu i 2417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany natomiast poniósł w stosunku do powoda koszty w wysokości 1804 zł ($7217 \text{ zł} : 4 = 1804 \text{ zł}$).

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz A. R. (2) od pozwanego Towarzystwa (...) w punkcie VIII wyroku kwotę 1486 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($2153 \text{ zł} (3417 \text{ zł} \times 0,63) - 667 \text{ zł} (1804 \text{ zł} \times 0,37) = 1486 \text{ zł}$).

T. R. (1) poniosła koszty procesu w wysokości 2917 zł, na którą to kwotę składają się: 500 zł tytułem opłaty od pozwu i 2417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany natomiast poniósł w stosunku do powódki koszty w wysokości 1804 zł ($7217 \text{ zł} : 4 = 1804 \text{ zł}$).

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz T. R. (1) od pozwanego Towarzystwa (...) w punkcie IX wyroku kwotę 1028 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($1750 \text{ zł} (2917 \text{ zł} \times 0,60) - 722 \text{ zł} (1804 \text{ zł} \times 0,40) = 3670 \text{ zł}$).

Natomiast, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych” (Dz. U. 2010 roku, Nr 90, poz. 594 ze zm.), Sąd w punkcie X wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 3065 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (4750 zł - 1685 zł) (postanowienie tut. Sądu z dnia 5 listopada 2014 roku, k. 11).

W pozostałej zaś części, nieuiszczoną część opłaty sądowej od pozwu w łącznej wysokości 1685 zł, na podstawie art. 113 ust. 2 cytowanej powyżej ustawy, nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie, od:

-B. R. w wysokości 700 zł (pkt XI wyroku) z zasądzonych na jej rzecz w pkt I świadczenia, wobec zwolnienia jej od kosztów sądowych ponad kwotę 3000 zł (35% z 2000 zł);

-A. R. (1) w wysokości 700 zł (pkt XI wyroku) z zasądzonych na jego rzecz w pkt II świadczenia, wobec zwolnienia go od kosztów sądowych ponad kwotę 3000 zł (35% z 2000 zł);

-A. R. (2) w wysokości 185 zł (pkt XII wyroku) z zasądzonych na jego rzecz w pkt III świadczenia, wobec zwolnienia go od kosztów sądowych ponad kwotę 1000 zł (37% z 500 zł);

-T. R. (1) w wysokości 100 zł (pkt XIII wyroku) z zasądzonych na jej rzecz w pkt IV świadczenia, wobec zwolnienia jej od kosztów sądowych ponad kwotę 500 zł (40% z 250) .

Biorąc powyższe pod uwagę i w oparciu o powołane przepisy prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.